

שמחת תורה

עלון "זכר המלך" לכבוד הקב"ה

הקדמת חסד
5:50
הקדמת חסד
6:56
הקדמת חסד
7:32

המחזיק תורה זוכה לשפע כל טוב בעולם הזה ובעולם הבא

שמח זבולון בצאתך ויששכר באהלך מסביר החפץ חיים שעושה עסקים פוחד שמה לא יצלה בעסקיו שמה יפול בעסקיו אבל המחזיק תורה זבולון ואומר החפץ חיים הוא שמח עוד כשהוא קונה את הסחורה ועדין לא מכר ולא חושש שיתקע עם הסחורה והוא בטוח שיצליח למכור את הסחורה ומודע כיון שיששכר באהלך דהיינו מחזיק זבולון את יששכר בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו כידוע שכל כלי במשכן מסמל לדבר מסוים כגון השולחן מסמל את העושר והזר שסביבו מסמל כתר מלכות, מנורה מסמלת את חכמה כמאמר חז"ל הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידרים מזבח הזהב והזר הסובב את מזבח הזהב מסמל את כתר כהונה, הארון מסמל את לומדי התורה והתלמידי חכמים, הזר זהב שעליו מסמל את כתר תורה וכידוע היה בארון שני מוטות שבהם הרימו את הארון וזה מרמז על מחזיקי התורה שגם הם נמצאים יחד עם הארון בקודש הקודשים כמו לומדי התורה שהם קודש קודשים כשעם ישראל חצו את הירדן בכניסתם לארץ נעשה נס גדול שהמים עלו כלפי מעלה עד גובה 300 מיל כשעלה האחרון שבישראל מן הירדן חזרו מים, הכהנים מצד אחד של הירדן וישראל מצד שני שכבר עברו את הירדן הארון נשא את הכהנים לעבר השני לעם ישראל היינו שהארון נשא את נושאי (ובזה שגג עוזה כשדוד הביא את הארון מבית עובד כשחשב עוזה שהארון עומד לנפול החזיק בארון והוא טעה שאם את נושאי הוא מרים ק"ו את עצמו)

כתב הכלי יקר (בד"ה ונועדתי לך שם (כב) כתב מצינו (סוטה לה.) שהיה הארון נושא את נושאי כדלעיל, והוא כדמות רמז למחזיקים בידי לומדי התורה נראים נושאות והם נושאות מן לומדי התורה ע"כ

היינו אדם חושב כשתורם ללומדי התורה הוא מחסר מכספו אבל האמת היא שזה הפוך ארון נשא את נושאי לומדי התורה בזכותם הוא מצליח בעסקיו ובכלכלו ובבריאותו לבד מהשכר בעולם הבא שהוא עצום ורב

המחזיק תורה זוכה ללמוד אחרי מאה ועשרים את מה שלמד מי שתמך בו

המחזיק ידי תלמידי חכמים, אף שאיננו עמל בתורה בעצמו, הוא שותף מלא בלימודם, וכן מצינו באחיו של הרמב"ם שאמר לו: "אני אצא להביא פרנסה ואתה עסוק בתורה, אני אחלוק איתך את הממון שארוויח ואתה תחלוק איתי את שכר העולם הבא."

החיד"א (מבדר שידמות' מ, לו) כתב: "מחזיק לתלמיד חכם להנות ממכספו יוכל לעסוק בתורה לעולם הבא, אף הוא עם הארץ מלמדין אותו."

מספרים על הגר"ח מוואלוז'ין זצ"ל שפעם נתקשה באיזו משנה ולא הבין אותה, ובא אליו בחלום כפרי אחד [שנפטר חודש קודם, שהחזיק בשיבה וביקש מהרב חיים שלאחר פטירתו ללמד משניות לעילוי שמתן] והסביר לו את המשנה. פאלו הגאון: "מהיכן יודע אתה ביאור משנה זו?!", ענה לו הנפטר: "כיון שבימי חיותי הייתי מחזיק תלמידי חכמים, זכיתי להיכנס לגן עדן וללמוד אותי תורה תוך זמן קצר מאד". התפעל רבי חיים שלומד התורה שלא היה בר אורין ומסביר לו את המשנה, כך ששרן של מחזיקי תורה

בגמרא כתובות (קה.): תניא, כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו הקריב ביכורים. ועיין בגמרא יומא (עא.) שהרוצה להקריב נסכים על גבי המזבח, ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין.

המחזיק תורה לא יגרע חלקו של לומד התורה משום כך

בשו"ת יביע אומר (חלק ז חלק ז י"ד סימן יז), הביא שכתב רבינו החיד"א בספר מדבר קדושות (מערכת מ אות לו) בשם ספר עץ החיים, שהמחזיק ביד תלמידי חכמים, יש לו מעלה כמי שלומד ממש, שמהני ליה לימוד התורה של אותו תלמיד חכם להצילו מהיצר הרע. יעו"ש. והגמרא אומרת שאמללי תורה אי אפשר לנצח את יצר הרע וכשתומך בלומדי תורה ניצול הימנו כמו שהוא עוסק בתורה והביא שם משמעות מדברי השי"ח שמנכים חצי משכרו של העוסק בתורה, ונותנים אותו למי שהחזיק בו,

ומרן החיד"א ז"ל בספרו ראש דוד (פי' קדושים) הביא שמהר"ש פרימו ז"ל כתב מסברה, שהחצי שנוטלת אשת החכם, כמבואר בסוטה (דף כ"א) שזכות לכהן בשכר זה שממתינות ושולחות את בעליהם ובניהם לבית המדרש, אינו נגרע מחלקו, כיון שלא התנו על כך, רק שהקדוש ברוך הוא בחסדו, נותן לה החצי מבעלה מאתו יתברך. מה שאין כן העשיר שהתנה עמו על כך, אכן נוטל חצי משכר תורתו. ע"כ. וחיד"א סבירה ליה שאין נגרע מחלקו כלום וכן ההפלאה בהקדמתו (פתחא זעירא אות מג) שכתב: יש שחושבים שעל ידי החזקתם בתלמידי חכם, הם קונים ממנו חלק מתורתו, כדרך שאר משא ומתן. אולם חלילה לחשוב כן, וכי מכור תלמיד חכם אפילו שעה אחת מחיי עולם הבא, אשר לא יפה מכל חיי עולם הזה, וכל שכן שעה אחת בתורה שהיא חשובה מכל חיי עולם הבא. אלא הענין הוא, שכל

אחד מהם מקבל שכרו משלם. משל למי שמדליק נר מנר שאין מחסור לאורו, כן המחזיק בתלמיד חכם, נוטל שכרו מאת השם יתברך, וכן כתב האור החיים הקדוש פרשת כי תשא ששקל הקודש כפול היה ולא יגרע בגלל שחבירו מפרנסו ויקבל לומד התורה שכר שלם מלא ע"כ ועוד פוסקים [ויש להוסיף שאם המחזיקו נוטל חצי ואשתו נוטלת חצי מה ישאר ללומד התורה האם יתכן שהמחזיקים יקבלו יותר שכר מהלומד, (יציבא בארעא וגוירא בשמי שמיא) אלא מסתבר כדברי הפוסקים שלא נחסר ממנו כלום ואינם נוגעים חס ושלום בחלקו של התלמיד חכם].

ולאחר שבשו"ת יביע אומר (שם), הביא את כל האמור לעיל, והעתיק עוד פוסקים רבים שהולכים בשיטה זו. סיים שכן הלכה שלא נגרע מהלומד כלום וסיים הפסוק: "כי טוב סחרה (של התורה) מסחר כסף", כי השותפים במסחר במקנה וקנין, כל אחד מהשותפים מקבל מחצית מן הרווח בלבד, ואילו בהחזקת תורה, החכם והמחזיק כל אחד מהם מקבל שכרו משלם, כי בצל החכמה בצל הכסף. ע"כ.

וראוי לציין שסיפר אברך שהיה בכולל שהתברר לו שהראש כולל חתם על הסכם יששכר זבולון וסיפר האברך לגאון הרב בן ציון אבא שאול ואמר לו הרב לעזוב את הכולל ולחפש כולל אחר

וְאִיתָא בְּמִצְרַיִם רַבֵּה קְהָלָת (פרשה ב): ר' מאיר בעל הנס היה סופר וממחה, והיה עמל [ומרויח] שלשה סלעים כל שבוע, והיה אוכל באחד ומתכסה באחד ומפרנס החכמים באחד. היינו למרות ששקל בתורה גם החזיק תלמידי חכמים [רואים מכאן שנתן יותר מחומש שהרי נתן סלע להחזקת תלמידי חכמים שהוא שלישי הכנסתו ואף שאמרו בכתובות שלא יפור לצדקה יותר מחומש מכאן ראייה לפוסקים שהחזיקת תורה יכול לתת יותר משליש כמבואר] הגמרא במסכת בבא בתרא דף ק"ב. מביאה שמונב המלך בזבז אוצרותיו לצדקה הקשה הענין יקב' [הובא בחברותא שם] דהלא אסור לאדם לבזבז יותר מחומש. ודוחק לומר שאכן בזבז רק חומש. ותירץ שמלך אף פעם לא יבא לעוני ובספר אהבת חסד חלק ב' פרק כ', הביא שיש ששה אופנים שמותר לבזבז יותר מחומש. א. במקום פיקוח נפש. ב. היכן שיש הרבה עניים. ג. בעשיר מופלג ומלך דינו כעשיר ד. כשמשכר במלאכה קבועה כדי מחיתו ויותר, יכול לתת את המותר לצדקה אם הוא יותר מחומש. [וכן כתב בביאור הלכה סימן תרנ"ו ד"ה אפי'].

ה. להחזיק תורה. ו. מי שמבזבז מעותיו להבלים, כגון לבושי רקמה וריבוי משרתים ולדור בהיכלי כבוד, עזיף שיתן כסף זה לצדקה.

אומר הכתוב (משלי ג, יח): "עץ-חיים היא, למחזיקים בה; ונתמקיה מאשר": תומכיה המקדישים ממונם לתמוך בעמלי התורה. שלא רק המחזיקים בתורה זוכים אלא גם תומכיה מאושר התורה מברכת אותם ואת ממונם ושומרת עליהם חוץ מהשכר עצום לעולם הבא **מסופר** בישיבת שובו בנים למשרדי הישיבה התקשרה אישה בוכייה. בנה חלה לא עלינו בחידק מסוכן, הרופאים כבר אמרו נואש והקציבו שעות בודדות בלבד לחיינו ר"ל. האישה אמרה שאמנם אפסו כל הסיכויים אך היא רוצה שמצפונה יהיה נקי, שלא ישאר דבר שלא עשתה עבור בנה. האברך שענה לה הרגיע אותה ואמר: "לרופא ניתנה אמנם רשות לרפא, אבל הכל בידי שמים ורק ה' קובע, את תהי מוכנה לעשות כל מה שאומר לך", האישה השיבה מיד ללא היסוס: "כן! אין לי מה להפסיד". אמר לה האברך: "אנו תלמידי הישיבה נתאסף ליד מייטת בנך ונקרא בצוותא "יתיקון הכללי" ואת תתרמי סכום כסף לטובת הישיבה לפדיון נפש עבור בנך, הסכימה האישה ומיד חתמה על הוראת קבע לטובת הישיבה בסך מאה ושמונים ש"ח כמניין עשר פעמים ח"י. כעבור שעתיים להפתעת הרופאים מצב הילד התייצב, ועד הבוקר השתפר מצבו לעיני הרופאים הנדהמים, וכעבור זמן קצר שוחרר מבית החולים וברוך ה' החלים לחלוטין.

וכן מסופר על זוג אברכים מהישיבה היוזמן לביתו של תורם מהסע. בעבר היתה לו הוראת קבע לישיבה, אותה ביטל וכעת חושב לחדש, אלא ש"המצב הכלכלי אינו מזהיר". בסופו של דבר החליט התורם להתגבר על חששותיו ולתרום להחזקת שטח של "אמה על אמה" בישיבה (בערך חצי מטר על חצי מטר). אשתו שעמדה מן הצד התלהבה גם היא והחליטה לחתום על הוראת קבע פרטית משלה. הבעל התקומם בגלל המצב הכלכלי הקשה אך האישה התעקשה ואמרה: "מכספי אני רוצה לתרום". כעבור מספר ימים מתקשרים התורמים היקרים למשרדי הישיבה ו מספרים בקול נרגש כי הזומנו לחתונה של חברים והתקשו להגיע כי הבעל לא חש בטוב, אך סוף גברה אי הנעימות מחבריהם ושמו פעמיהם לעבר הארוע ב"אולמי ורסאיי" בירושלים. במהלך הריקודים הבעל שוב לא חש בטוב ולכן עזב את רחבת הריקודים ופנה לנוח על כיסא סמוך, אך באותו הרגע בדיוק קרה האסון הידוע והבניין קרס על כל אותם שרקדו ברחבה. רק דקה אחת הפרידה בין התורם לאסון, והזוג הנכבד שרק לפני מספר ימים חתם על הוראת קבע לאחזקת "שתי אמות על שתי אמות", מצא עצמו יושב בריא ושלם בשטח מרובע של... "אמה על אמה"!

שבת שלום ומבורך

כוחו של ריקוד לכבוד ה' יתברך להושיע ולהביא גשם

בתיא הראשונים של העיירה כבר נראו באופק והבחור הצעיר החיש את פעמיו לעברה. על גופו לבש פרווה כאחד מבני האיכרים הפשוטים. רק פניו העדינים ועיניו שהפיקו טוהר ועדינות סתרו במידה מסויימת את הופעתה הכללית. נוהג היה ללכת את רגליו מכפר לכפר ומעיר לעירה. בכל מקום היה מחפש את היהודים הפשוטים, אנשי- העמל, שהיו חבבים עליו במיוחד. הוא היה מתעניין בשלומם, מעודד את רוחם ומחזק את ליבם בדברי אגדה ואמונה. איש לא ידע את זהותו. אולם את פשוטי- העם לא הטריד הדבר. כשהיה פותח את פיו, היו נאספים סביבו ובולעים את אמרותיו בשקיקה ובעיניים בורקות. ובאמת, גם אילו היה מזדהה, איש לא היה מעלה על דעתו כי יבוא יום ושמו יתפרסם בעולם כריב ישראל בעל-שם- טוב. מחזה מוזר נגלה לעיניו כשכנס בשערי העיירה. זה היה יום חול של אמצע השבוע והעיירה - עיירה חקלאית. אף-על-פי כן לא נראתה שום תכונה של עבודה. המחרשות ויתר כלי-העבודה היו מוטלים דוממים. הבקר ובעלי- החיים האחרים נחו במעונותיהם. העיירה נדמתה לעיירת- רפאים. הוא ניסה לנקוש על דלתות כמה בתים, אך לא זכה למענה. כשהתקדם יותר למרכז העיירה, שמע קול ממרחק. הוא החל לצוד בעקבות הקול וזה הולך אותו אל בית- הכנסת. האולם היה מלא מפה אל פה. הגברים גדשו את עזרת הגברים והנשים והטף מילאו עד אפס מקום את עזרת הנשים. הכול היו מרוכזים בתפילה ובזעקה למרום. כשכנס לבית- הכנסת נסתיימה התפילה ועל הבימה עלה מגיד- מוסר והחל לייסר את קהל המתכנסים. בקול גדול הטיח דברים קשים כגידיס היהודים הפשוטים. מתוך דבריו הבין הבעש"ט את הסיבה להתכנסות הדחופה. "גשם ומטר אתם מבקשים!! יבול ופרנסה אתם שואלים!! האם את חובכם כלפי שמיא כבר מילאתם!! הלא אתם חיים כבהמות ממש ומנהלים את חייכם כהדיטות חסרי- דעת!!", זעם הדרשן. "עצירת הגשמים היא רק ההתחלה של העונשים הצפויים לכם", הרעים עליהם בקולו. "אחרי הרעב יבואו מגפות נוראות. בניכם יישארו יתומים, נשותיכם אלמנות!! זעקות שבר נשמעו מעזרת- הנשים. פניהם של הגברים הביעו אימה וחרדה. הם אפילו לא העזו להשיך מבט אל הדרשן, שהוסיף לשפוך על ראשם אש וגופרית ולאיים בעונשים איומים ונוראים. האם תושבי העיירה הם שהזמינו את המגיד כדי לעוררם לתשובה או שמא נקלע הוא, כדרכם של מגידיס נודדים, לעיירה ובשמעו על מצוקת התושבים החליט לייסרם פשוטים - דבר זה לא היה ברור לבעש"ט. אולם סגנון דבריו הקשה כלפי היהודים התמימים והפשוטים הסעיר את רוחו עד שלא היה יכול להבליג עוד. היפנו מבטים משתאים לעבר הבחור הצעיר. גם המגיד שעל "שא, שא", נשמע לפתע קול צעיר מפינת בית- הכנסת. הכול הבימה הביט בתדהמה בצעיר עוטה הפרווה שהעז להסתובב. זה נעץ בו את עיניו היוקדות וקרא לעברו בקול גדול: "מי שמכם לבוא הנה ולהתעמר בבניו- יקיריו של הקב"ה! מי התייר לכם להתעלל שעה ארוכה בשמותיהם הטהורות של יהודים פשוטים, העובדים את בוראם בתמימות!!... לשונו של המגיד כמו נבלעה. בידועו כי יש לו עסק עם יהודים פשוטים עובדי אדמה, סבור היה כי יוכל לומר ככל העולה על דעתו. בטוח היה שאיש מהם לא יעז להתקומם כנגד דיבוריו המתנשאים. עתה, נוכח הדברים הנוקבים מפיו של הבחור הצעיר, השתתק מתדהמה וממבוכה. אור ניצת בעיניהם של היהודים הפשוטים בשומעם את הדברים ובראותם את מבוכת המגיד. הם היפנו את פניהם אל הבחור, שהופיע להם כמלאך מושיע ותלו בו עיניים מייחלות. "יהודים יקרים, דעו כי הקב"ה אוהב אתכם יותר משאוהבים הורים את בנם- יחידם. אין הוא רוצה לכדא את רוחכם ולייסרכם. הוא רוצה שתעבדו אותו בשמחה בטוב -לבב. אין זה אלא ניסיון שנועד לבחון את עוצמת אמונתכם. אם ברחובכם לבטל את הגזירה ולזכות לגשמי- ברכה, עשו זאת בשמחה, רק בשמחה...!!"כל הקהל היה מרוכז עתה בדברי הבחור הצעיר, שהוסיף לעודד את רוח האנשים. המגיד ירד בצעדים כושלים מהבמה. ונאמין כי ישועת ה' כהרף- עין. נוכיח למי שמשביח הרוח ומוריד "יהודים יקרים", המשך הצעיר, "הבה נצא עתה בריקוד שמח הגשם, כי למרות הבצורת הקשה, לא נפגמה אמונתנו בו. הבה נניח יד איש על כתף רעהו ונישא רגליו בריקוד של שמחה ובטחון!!". הדברים סחפו אחריהם את כל בני העיירה לריקוד שמח, שעלו ניצח האורח הצעיר. עם כל סיבוב נוסף גברה האמונה והשמחה בלבבות הרוקדים, עד שהכול רקדו בעוז ובחדווה שנבעו מאמונה יהודית פשוטה ויוקדת. פניהם כבר היו שטופות זיעה מהריקוד הנמרץ, כאשר חשו לפתע רטיבות אחרת שניגרת על פניהם. בתחילה לא קלטו במה מדובר, אבל כעבור דקות מעטות גברו הטיפות ועיניהם הנישאות של יהודי העיירה נרטבו אף הן בגשם הנדבות שהחל ניתך ארצה...

התפילות שלא עלו עולות בריקוד שמחת תורה

נגיל ונשיש בזאת התורה כי היא לנו עוז ואורה פעם אמר הרה"ק רבי שר שלום מבלעז זיע"א: מה הם הריקודים ביום שמיני עצרת ושמחת תורה, איני יכול להגיד, אבל זאת אני כן אומר, כי כל התפילות שאין להן עליה בכל ימות השנה, עולים ביום זה על ידי הריקוד

הקבלה בשמחה הביא ישועה

אין מערבין שמחה בשמחה מסופר: שנה אחת, בחודש החגים, חלתה בתו של הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א, וכשהגיע יום שמחת- תורה, החריפה מחלתה וכבר עמדה קרוב לגסיסה רח"ל. בני ביתו של הצדיק התפרצו לבית המדרש, בדיוק בשעה שרבי מאיר היה שרוי בעיצומה של שמחת ההקפות, ועזקו שיתפלל למען חיי בתו. עוב הצדיק את בית המדרש ונכנס לחדר שבו שכבה בתו החולה. הוא ראה את מצבה, חזר לבית המדרש וקרא: "ריבוננו של עולם ציווית לתקוע בשופר בראש השנה ומאיריל תקע, ציווית להתענות ביום הכיפורים ומאירילהתענה, ציווית לשבת בסוכה בחג הסוכות ומאיריל ישב, ציווית לשמח בשמחת תורה ומאיריל שמח. והנה, עכשיו עשית את בתך של מאיריל חולה, ומאיריל חייב לקבל זאת בשמחה, שכן חייב אדם לבדו על הרעה כשם שמברך על הטובה. אבל, ריבוננו של עולם, הרי כתבת בתורתך שאין מערבין שמחה בשמחה!!". חזר רבי מאיר לשמחת ההקפות, וזמן קצר אחר כך חל שיפור ניכר במצבה של החולה וחזרה לעצמה. משה אמת ותורתו אמת מסופר:

הריקוד לכבוד ה' יתברך בשמחת תורה בתאי הגזים שהציל

סיפר משיגח ישיבת טשעבנין, הגאון רבי מרדכי רימר זצ"ל, סיפור מצמרר המבטא את מתנת התורה, עד כמה היא נותנת חיים ויכולת תפקוד בקור רוח ומתוך סיפוק עצמי גם בתנאים הקשים ביותר. וזה דבר המעשה: היה זה בעת שואת יהודי אירופה. להבות ענק הבעירו באש עוצמתית את אירופה היהודית כולה, מכלות כל זכר לחיים יהודיים פוריים שפעמו בה בעוז בעבר. מכל ריכוזי היהדות נשלחו רכבות המוות, שעשו דרכן במהירות מזויעה אל מחנה אושוויץ, אל תאי הגזים המעלים לחלה רק עם הזכרת שמם... היה זה בבוקרו של יום. מפקד הבלוק במחנה אושוויץ הורה, ושלוחיו הקלסטים יצאו לפעולה. לשלוח את בלוק מס' 15 למקלחות, ציזה המפקד, והכל יודעים כי המקלחות המדוברות הן תאי הגזים, בהם נרצחו יהודים חיים בצורה שיטתית ואכזרית.בלוק מס' 15, היתה גם קבוצה לא גדולה של בחורי חמד עובדי השם, שהולגו כאחים יחדיו לבלוק משותף. עם הישמע הפקודה מיהרו לעזוב את הבלוק תחת שמירה הדוקה, ולעשות את הדרך הקצרה אל המשרפות. והנאצים חגים סביבם כזאב המשחר לטרף, דוחפים בכוח עוד ועוד יהודים אל פנים המשרפות...בין אותם בחורי חמד, נמנה גם בחור אחד, שגם אוקיינוס החשיכה והכאב שראה סביבו לא יכלו לאמונתו הטהורה. מיד עם דחיפתו אל תאי הגזים בכח, קרא לחברו: 'חידעת, היום הוא יום שמחת תורה, הבה נרקוד, נגיל ונשיש לכבוד התורה כי היא לנו עוז ואורה...'הביטו בו חבריו, בעיניים שנשקף מהן כל התימהון שבעולם. האומנם? כאן, בתוך גיא ההריגה, בתוך אוקיינוס התופת, כאן, לרקוד? אך אותו בחור בשלו - 'שמחת תורה היום, מה ענין מצבנו עתה לחג הנפלא הזה, לשמחה העצובה על כי זכינו בתורה? שמחת תורה היום, עשו לערוך הקפות, הבה נרקוד...'לא בקלות עלה בידיו לשכנע את חבריו להצטרף לריקודו הנלהב, אך אחרי ששמחתו סחפה כל כך - הם לא יכלו עוד לעמוד בדרכו. וכך, ממש בדלת הכניסה למשרפות נראה מחזה חסר תקדים: כעשרה בחורי חמד רוקדים ועולצים בשמחה לרגל חג שמחת תורה...בשמחה של מצוה, פיזו ועלו הבחורים, כאשר הקהל מצטרף אליהם בהדרגה... תחילה שפשו היהודים עיניהם בתימהון לנוכח המחזה, אך עד מהרה נסחפו בלהט הריקודים, נשאבו גם הם אל תוך המעגלים. בריקוד לוהט של שמחה, מעורב בדמעות רותחות על הגיע רגע מסירות נפשם, שוררו בשמחה בתוך אוקיינוס הכאב: 'ברוך הוא אלוהינו שבראנו לכבודו... והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת...' קשה לתאר את המראה הזה. בפתח של משרפות בעיצומו של יום שמחת תורה, עולה שירה אדירה בשמחה פורצת גבולות: 'איי...נתן לנו תורת אמת' - --- וכאילו אינם מרגישים כי המוות במרחק פסיעה, נמשכה השירה והתעצמה: 'אוי, וחיי עולם נטע, נטע בתוכנו... וחיי עולם נטע... נטע בתוכנו... ברוך הוא אלוהינו - - - אין כאן מוות, כביכול אין בכלל איום על החיים... יש רק שמחה עצומה, ריקודים סוחפים, על מתנת התורה המטעינה כוחות ואנרגיות גם ברגעים קשים כאלה. הרגילים מתרוממות אל על, גופות שדופות לא מביטות בלהט החרב המתהפכת עליהן, רק מתרוממות טפח וטפחיים בהודאה עצומה: 'נגיל ונשיש בזאת התורה, כי היא לנו עוז ואורה, נגיל ונשיש בזאת התורה כי היא לנו עוז ואורה... מה אהבתי תורתך, כל היום היא שיחותי, מה אהבתי תורתך, כל היום היא שיחותי, איי איי מה אהבתי תורתך...' הקלסטים הנאצים, הביטו בצאן שהובילו לטבח, במבט המום, כועס, מופתע וזועם גם יחד. היהודונים הללו, לא זו בלבד שהם מובלים עכשיו לשחיטה, עוד מעיזים לרקוד! אך היהודים כלל לא שמו לב למבטיהם, שקועים היו בריקוד המרומם...

כשהבינו הנאצים כי לא יוכלו להתגבר על התקרית המוזרה, החליטו להזעיק את המפקד. מיד בראותו את הריקוד הסוחף בשערי המשרפות, חמתו בערה בו עד להשחית ושני ענני עשן נזעמים יצאו מנחיריו. 'הוציאו אותם מהאולם הזה' שאג בכעס, 'עלי להמית אותם במיתה איטית ואכזרית, אלמד אותם איך רוקדים מייסורים כל הדרך אל המוות...'. הוציאו החיילים את היהודים הרוקדים והעבירום לאולם סמוך, עד אשר יחליט המפקד באיזה צורה משונה 'יטפל' בהם. אלא שבאותו יום קיבל המפקד קריאה לשוב לברלין מיידית, וכך נותרו אותם יהודים באולם, עד לשחרור המחנה כעבור כמה חודשים, אז הבינו כי באותו ריקוד היתה להם נשם שלל...

כוחה של לימוד התורה

מספרים על הגה"ק ר' יחזקאל אברמסקי זיע"א, שפעם אמרלו יהודי שהיה חכם בעיניו ורחוק מתורה ומצוות, רבי, מוכן אני לחזור בתשובה, ובתנאי שתפתור ותתרץ לישלש קושיות חמורות שיש לי נגד התורה. השיבו הרב מוכן אני לשמוע את קושיותיך ולתרצם רק בעוד שלוש חודשים, ובתנאי שבתקופה זאת תלמד בישיבה. הסכים הני"ל ונכנס לישיבה. עברו למעלה מארבעה חודשים, פגשוהרב בדרך ושאלו והרי סיכמנו שתבא אלי לאחר שלשה חודשים, ומדוע לא באת? השיבו הני"ל, רבי, מאותו זמן שהתחלתי ללמוד תורה פרחו ממני כל הקושיות נגד התורה, ועל כן לא ראיתי צורך לבוא אליך

משה אמת ותורתו אמת

כומר אחד שאל את הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זיע"א, מניין שכל מה שכתוב בתורה הוא אמת ואין בה גוזמאות? כגון מה שכתוב שמושה רבינו לא אכל ארבעים יום וארבעים לילה. השיב לו רבי יהונתן, ראה, התורה אומרת שלא ידע איש את קבורתו של משה רבינו, ואם כן מה היה הקושי לומר שמושה רבינו לא מת ועלה חי השמימה? אלא מכאן שכל מה שאומרת התורה אמת לאמיתה.

